

6) Ohrožená vesnice

Ačkoliv zimní čas teprve nastával, nečekaně napadlo veliké množství sněhu. Třetího dne do školy dorazil promrzlý vesničan.

„Sire Michaeli,“ poklekl před učitelem mladých rytířů. „Naše vesnice nutně potřebuje vaši pomoc. Sami nejsme schopni se ubránit.“

„Ubránit před kým?“ podivil se učitel.

„Létající bestie nám krade drůbež a dobytek a před třemi dny dokonce zabila malé dítě. Pomůžete nám?“

Sir Michael odvedl vesničana do jídelny, aby se ohřál a aby z něj vymámil co nejpřesnější popis tvora, který jejich vesnici ohrožuje. Mladí rytíři se zvědavě shlukli kolem nich.

„Tvůj popis by pasoval na harpyji. A jestli mám pravdu, vůbec nebude snadné ji zabít.“

Zatímco vesničan jedl, sir Michael přemýšlel. „Budu potřebovat čtyři zdatné dobrovolníky,“ ohlédl se po svých žácích. Přihlásili se Bonifác, Pavel, Rostislav a Janek.

„Výborně. Běžte si zabalit věci, vezměte si jen vyztužené kožené chrániče, abyste se dokázali sami vyšplhat do sedla, dobrou přilbu, rukavice, zbraň a vyberte si silné koně, aby unesli náklad a zvládli cestu ve sněhu.“

Než se vybraní rytíři připravili, naložil jejich učitel na nákladního koně kromě zásob jídla i další zbraně – kopí, sudlici, dvě sekery, čtyři kuše se šipkami a svůj oblíbený řemdih.

Cestovalo se jim špatně. Co by jindy zvládli za půl dne jim tentokrát zabralo dva dny. Do vesnice dorazili unavení a promrzlí. Zdejší hospodyně

okamžitě začaly vařit čaj a polévku. Jenomže vtom se ozvaly hlasité duté údery.

Starosta vyběhl před dům a hlasitě zahalekal: „Všechny děti okamžitě domů! Schovejte zvířata!“

„No vida, aspoň se zahřejeme,“ zvedl se sir Michael, který jako první pochopil, že hlídka vyhlásila poplach, protože sem letí vetřelec. Sáhł po přilbě a řemdihu. Princi Pavlovi hodil kuši, protože ve střelbě byl z nich nejlepší. Ostatní sáhli po kopí nebo sekeře a vyrazili ven.

„Pomóc, pomóc! Tady!!!“ ozvalo se za vedlejším domem. Nedostatečně připoutaní koně se utrhlí a začali se plašit. Rostislav s Jankem stáli nejbliž, proto sáhli po otěžích, aby vyděšené oře uklidnili a znovu přivázali. Ostatní běželi k místu, odkud se ozývalo volání. Vtom se před nimi vynořil tvor připomínající obrovského ptáka s nebezpečně vyhlížející zubatou tlamou, ve které právě teď držel za nohu malé dítě. Koně se znovu začali vzpínat. Sir Michael se obrovskou silou rozebral řemdihem a vytrhl ptákovi brka z křídla. Pták uskočil, dítěti vyklouzla noha z natržené boty a začalo padat. Princ Pavel ho zručně zachytil, odložil za sebe a sáhł po připravené kuši. Několik šipek se zarylo ptákovi do hrdla. Rozzuřený vetřelec se ohnal a srazil siru Michaelovi přilbici z hlavy. Hrál po obnažené hlavě pařátem, ale princ Bonifác se rozmáchl a prudkým švihem jeho pařát uťal. Bolestivý skřek harpyje znovu vyděsil koně. Rostislav s Jankem měli plné ruce práce, aby je udrželi na místě. Učitel utržil šrám na krku, ale neohlížel se na kapající krev a znovu máchl řemdihem. Zasáhł harpyji přímo do zubů. Obrovský tvor nadskočil na jedné noze a zoufale zamával křídly. Tím odmrštil Bonifáce i Pavla ze svého dosahu. Znovu zamával křídly a podařilo se mu vzlétnout.

„Za ním! Nesmí nám utéct!!!“ zařval učitel a mrštil po harpyji kopí. Zbraň ji bohužel jen neškodně škrábla u ocasu.

„Na koně a nespust'te tu bestii z očí,“ mávl na Janka a Rostislava. „Musíme najít její doupě a dorazit ji!“

Oba mladí rytíři nezaváhali ani na okamžik, vyhoupli se na koně, jejichž otěže drželi, a tryskem vyrazili za mizející harpyjí. Cválali přes louku kolem lesa, ale hluboký sníh koně zpomaloval. Náhle Jankův kůň klopýtl a začal kulhat.

„Takhle by to nešlo,“ přitáhl Janek otěže a dotkl se kresby na své dlani. „Volám tě, Sluneční větře, přijď a pomoz nám.“ Rostislav přivolal Divokou bouři zároveň s ním. Dva bleskoví koně vmžiku stáli vedle nich.

„Máme je osedlat, abychom se při pronásledování měli čeho držet,“ mávl Janek na Rostislava a rychle sundával sedlo ze svého kulhajícího oře.

Za minutu už se bleskoví koně se svými jezdci rozletěli nad loukou, aniž na ní zanechali stopy a po chvíli letěli i nad lesem, roklinami a řekou. Uviděli harpyji, jak mizí ve skalách pod jedním převisem.

„Zastavte se u jeskyně, dovnitř byste se nevešli,“ požádal koně Rostislav.

S vytasenými zbraněmi vstoupili oba rytíři dovnitř. Obrovská dutina ve skále byla tmavá, jen stěží dohlédli na její konec. „Myslím, že by se sem koně vešli,“ podotkl tiše Janek a namáhal zrak, aby zahlédl něco víc než stíny.

„Támhle je,“ vykřikl Rostislav a vyrazil kupředu. Harpyje se po něm ohnala, čehož využil Janek a sekl ji po křídle. V okamžiku, kdy otočila hlavu k němu, Rostislav přiskočil a zubaté harpyji setnul hlavu. Tělo netvora se sesunulo stranou a oni uviděli, že harpyje chránila vejce. Janek se ho pokusil rozbít, ale bylo velice tvrdé.

„Shodíme ho do rokle,“ napadlo Rostislava. Oba zabrali a vykulili vejce k okraji jeskyně. Znovu napnuli svaly a pak už jen pozorovali, jak vejce padá a jeho skořápka se tříští na ostrých skalních výčnělcích. Před jeskyní se ozval zuřivý skřek a příletový otvor potemněl. V Jankovi i Rostislavovi by se krve nedořezal, jak se lekli. Hmátli po mečích. Rozestoupili se, aby druhá harpyje měla v zorném poli vždy jen jednoho z nich. Předchozí boj byl jen

čajíček proti tomuhle střetnutí. Pot z obou jen lil, jak neustále uhýbali a mávali zbraní.

„Pomoz mi, můj meči, pomoz mi, můj Kouzelný bratře, ať i tuhle potvoru zabijeme,“ šeptal Janek zbrani ve své ruce. Náhle pocítil příval energie a síly. Když se harpyje ohlédla na Rostislava, vyrazil do útoku. Meč jakoby sám od sebe zamířil prudké bodnutí do míst, kde harpyji ochromil. Následující seknutí přeťalo harpyji páteř a ukončilo její život.

Oba rytíři padli vysílením na kolena a pohlédli na sebe. „Tohle nám nikdo neuvěří,“ sundal si Rostislav přilbici, aby si mohl otřít pot.

„Já bych vzal tu uťatou hlavu harpyje siru Michaelovi. Aspoň bude moct dokázat vesničanům, že jsem si s tou bestií poradili,“ navrhl Janek. Jakmile se trochu vzpamatovali, zabalili trofej do Rostislavova pláště a znovu nasedli na bleskové koně. Ti je donesli zpět na louku, kde je rytíři odsedlali a rozloučili se s nimi. Do vesnice jeli s ohledem na kulhajícího koně velice pomalu.

„Tak co? Objevili jste doupě?“ zeptal se jich učitel, když se vrátili.

„Nejen že jsme našli doupě, ale zabili jsme obě harpyje, co tam bydlely,“ pyšně oznámil Rostislav a začal vyprávět. Janek musel do kamaráda pořádně drcnout, aby si uvědomil, že bleskoví koně mají zůstat jejich tajemstvím. Na konci vyprávění vybalili useknutou hlavu a přihlížející vesničané začali samou radostí nadšeně poskakovat.

„Nevěřím jim ani slovo,“ šeptal Bonifác Pavlovi. „Našli na poli chcíplou harpyji a jenom jí usekli hlavu.“

„Pst,“ napomenul ho sir Michael. „I kdybys měl pravdu,“ zašeptal směrem k němu, „Rostislavova historika prokáže dobrou službu nejen vesničanům, ale i naší škole. Zdejší lidé budou mít o rytířích to nejlepší mínění.“

